

sket med meget stort Flertal, om end jeg naturligvis maa gøre opmærksom paa, at der ved forskellige Lejligheder har været rejst Indvendinger og været hævdet dette, at der striktes ikke paahvilede Lovgivningsmagten nogen Forpligtelse, men der er alt-
 saa skabt en Praksis, som uden Brud er blevet fulgt i alle de mange Aar, hvorom her er Tale. Men om end nu dette er Tilfældet, saa maa det paa den anden Side indrømmes, at der er noget i høj Grad abnormt ved det hele Forhold. Thi medens de Pensionsbyrder, der ellers paahviler Staten, er paadraget den ved Statsmagten selv, det vil sige, at der kun udredes efter vore Pensionslove Pensioner til saadanne Embedsmænd og Funktionærer, som er lønede i Henhold til Lønningslove eller vedtagne Finanslove, saa har vi her det ganske abnorme Forhold, at der ifølge Praksis føles en moralsk Forpligtelse til at bevilge Pensioner efter Pensionslovenes Regler til Embedsmænd og Funktionærer, paa hvis Ansættelse og Lønningsvilkaar Lovgivningsmagten ikke har haft ringeste Indflydelse, idet det er et Forhold, der udelukkende hører under Civillisten. Denne Anomali følte allerede midt i Halvtredserne, hvor det daværende Rigsraad beskæftigede sig dermed. Spørgsmaalet dukkede op paa ny efter Tronskiftet i 1863, og vi har en Betænkning fra Rigsraadet af 1866, som anbefaler at søge at faa Antallet af de pensionsberettigede fastsat ved kongeligt Regulativ, saaledes at Lovgivningsmagten dog nogenlunde vidste, hvad den havde at holde sig til. Der blev den Gang indledet Underhandlinger om en Ordning af dette Forhold. Men disse Underhandlinger førte ikke til noget praktisk Resultat. Siden er Spørgsmaalet dukket op efter Kong Christian den Niendes Død, idet den daværende Finansminister, Vilhelm Lassen, efter Forhandling med Folketingets Finansudvalg gik i Gang med at finde en Maade, hvorpaa dette Forhold kunde ordnes og Statskassens Byrder nogenlunde fikseres. I Henhold til disse Forhandlinger forelagde saa den daværende Finansminister i Samlingen 1907—08 et Lovforslag, hvis Grundtanke var den, at der skulde oprettes en Hofpensionskasse, til hvilken Statskassen skulde yde et fast aarligt Bidrag, og dermed skulde Statskassens fremtidige Forpligtelser med Hensyn til Pensionering af ophævede Civillisters Personale være opfyldt. Naturligvis var det en Forudsætning, at den moralske Forpligtelse, som Staten havde med Hensyn til Embeds-

mænd og Funktionærer ved den nys afdøde Konges Hof, skulde opfyldes paa sædvanlig Maade, hvilket den ogsaa blev ved Vedtagelsen af en lignende Lov som den, jeg i Dag har forelagt et Sidestykke til. Naar man nu vil spørge, hvorledes en saadan Sum da skulde udfindes, saa gik man i 1907—08 den Vej at tage de sidste to Kongers Regeringstid, Kong Frederik den Syvendes og Kong Christian den Niendes, en forholdsvis kortvarig og en absolut langvarig Regeringsperiode, og man udfandt saa ved Hjælp af Statsanstalten for Livsforsikring, hvor meget det vilde have været nødvendigt at tilskyde til en Hofpensionskasse for at have kunnet bære Byrderne ved de Pensioner, der opstod ved disse to Civillisters Ophør. Resultatet blev, at det vilde have været omtrent 25,000 Kr. aarlig. Denne Ordning vedtoges ikke, bl. a. fordi man fandt, den indeholdt for stort et Hasardmoment og frembød for ringe Fordel for Statskassen. Efter det sidste Tronskifte fremstillede det samme Problem sig for mig, nemlig at finde en Udgang af dette efterhaanden ret pinlige og vanskelige Forhold og en Udgang, der kunde være retfærdig og rimelig for begge de i denné Sag interesserede Parter, nemlig Civillisten og Statskassen. Jeg fandt en fuldkommen og ubetinget Samstemning hos Hans Majestæt i Retning af at finde en Udvej, der virkelig kunde være tilfredsstillende for Fremtiden, og lad mig tilføje, en Udvej, som kunde formindske Statskassens hidtil værende, ikke ubetydelige Byrder ved disse Hofpensioner. I allerunderdanigst Forestilling til Kongen henstillede jeg da, at man gik den Vej, som allerede i 50erne og 60erne havde været fremme til Overvejelse, men den Gang ikke havde ført til noget Resultat, nemlig at søge de pensionsberettigedes Tal fikseret, at opretholde Pensionsretten, saaledes som den hidtil var blevet praktiseret gennem de forskellige Love, altsaa Pensionsretten efter Reglerne i vore gældende Pensionslove, men at begrænse Antallet af dem, der efter disse Regler skulde have Ret til Pension. Spørgsmaalet blev imidlertid, om man kunde naa til en tilfredsstillende Ordning med Hensyn til denne Begrænsning. Men ved den overordentlige Imødekommen, som den nu regerende Konge udviste, og den store Begrænsning, som han for sit Vedkommende gik ind paa at fastslaa, er der naaet et Resultat, som jeg tror maa kunne finde Samstemning i dette høje Ting, ligesom det har fundet det i Folketinget, fordi det er en